

Muziek, geloof en spiritualiteit

“Wat betekent die muziek nu voor jou?” vraagt Lieve, een collega singer-songwriter, nadat ze fragmenten beluisterd heeft van de cd die ik afgelopen herfst heb opgenomen. Met ‘die muziek’ bedoelt ze *kirtan*, een in het hindoeïsme verankerde eeuwenoude traditie van het zingen van mantra’s, waarin mijn twee grote passies, muziek en yoga, samenkomen. Ik probeer Lieve een antwoord te geven. Als ik klaar ben, zegt ze: “Hoe je het ook draait of keert, je spreekt gewoon over je geloof.”

Mijn *geloof*?! Draaien en keren had ik alleszins gedaan. Want hoe meer ik me met mantra’s in het Sanskriet bezighou en me verdiep in de yogafilosofie die ermee samenhangt, hoe meer ik mezelf betrap op een woordenschat en concepten waarvan ik als zelfverklaarde atheïst eigenlijk huiver. Ik spreek over *roeping*, over het *goddelijke*, af en toe durf ik zelfs het woord *God* in de mond nemen...

Muziek is een van de kunstvormen die het meest doordrongen is van religie. Of we denken aan door de christelijke traditie geïnspireerde klassieke meesterwerken, synagogale muziek, Islamitische religieuze composities of in het boeddhisme of hindoeïsme gewortelde muziekvormen, religieuze muziek is overal. Tot vandaag verleent muziek een stem aan een religieuze traditie en auteurs spreken over ‘goddelijke inspiratie’.

In tijden waarin alles wat met oosterse spiritualiteit te maken heeft hoogtij viert, wint in het westen ook de spirituele muziek aan populariteit. New Age-platenlabels blijven nieuwe acts signeren, concerten van artiesten als Deva Premal & Miten zijn op een mum van tijd uitverkocht en terwijl populaire muziek op

“Hoe je het ook draait of keert”, zei die vriendin, “als je over je muziek praat, spreek je gewoon over je geloof”

grote schaal met een nooit eerder geziene vanzelfsprekendheid illegaal gedownload wordt, tellen fans van Krishna Das of Snam Kaur zonder verpinken 20 euro neer voor een ouderwetse cd van hun spiritueel idool.

Propageren dat dit een teken is van een niet te ontkennen nood aan spirituele waarden in mijn overwegend a(nti)religieuze omgeving gaat misschien ver. En toch kan ik er niet omheen dat deze muziek voor mij vragen en beelden oproept die van de katholieke roots waarvan ik mijn volwassen leven lang weg-gelopen ben, minder ver verwijderd liggen dan gedacht.

“Handen heb je om te geven, van je eigen overvloed...” zong ik als 10-jarige in de parochiekerk Onze-Lieve-Vrouw Koningin. Ik heb sindsdien een hele muzikale weg afgelegd, van Sint-Lutgardis tot Sint-Ignatius. De heiligen moesten uiteindelijk plaats ruimen voor yoga en meditatie. In 2009 schreef ik na afloop van een intense yogaworkshop de song *All I Have*, die uitgroeide tot een soort lijflied: “*And all I want to do, is bow down to you, with open arms and say ‘take this’, for this is all I have and it was never mine to keep, this is all I have, take it, please*”. Is de cirkel rond? Geloof ik dan toch? En is muziek voor mij ondanks al mijn scepticisme een middel om dat geloof te beleven, er expressie aan te geven en dit met anderen te delen?

Ik geloof het wel.

LUC ACKE was in vorige levens programma-assistent muziek aan het Goethe-Instituut Brussel en coördinator van het Instituut voor Joodse Studies aan de Universiteit Antwerpen. Sinds kort volgt hij zijn roeping als singer-songwriter en yogi, verzorgt kirtansessies bij AntwerpYoga en begeleidt yogalessen live op harmonium in binnen- en buitenland. In december 2010 verscheen *BOLO!*, zijn debuutalbum met mantra’s in het Sanskriet (met Jason Kalidas op *tabla* & *bansuri* - verkrijgbaar op iTunes). Meer info op www.kirtan.be

